

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12Co/19/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118207665
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8118207665.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochta a členov senátu JUDr. Gabriely Vílágiovej a JUDr. Zlaty Simkovej v spore žalobcu: W. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. X, XXX XX M., právne zastúpenému JUDr. Petrom Svrčekom, advokátom so sídlom Antona Bernoláka 1400/7, 034 01 Ružomberok, proti žalovanému: W. B. I., bytom I. XX, XXX XX A. C. D., právne zastúpenému Advokátskou kanceláriou Bauer s.r.o., so sídlom Dénešova 19, 040 23 Košice, IČO: 47 254 874, o zaplatenie 10.000,- Eur s prísl., o odvolaní strán sporu proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 20C/30/2018-172 z 12.11.2021 takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok v I. vyhovujúcom výroku, v II. zamietavom výroku v časti nepriznania úrokov z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 8.000,-Eur za obdobie od 10.12.2016 do 11.10.2018 a v III. výroku o trovách konania.
- II. Odmieťa odvolanie žalovaného voči II. zamietavému výroku.
- III. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. V záhlaví tohto rozhodnutia identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 8.000,-Eur s 5% ročným úrokom z omeškania od 12.10.2018 do zaplatenia; vo výroku II. žalobu v prevyšujúcej časti zamietol a v III. súvisiacom výroku o trovách konania rozhodol tak, že ich 60% rozsahom zaviazal žalovaného.

2. Rozsudok po citovaní ust. § 451 ods. 1, ods. 2, § 517 ods. 2, § 563 Obč. zák., § 3 nar. vlády SR č. 87/1995Z.z., § 255 ods. 2 CSP vecne dôvodil tým, že podanou žalobou sa žalobca na pôvodne žalovaných 1/ a 2/ (voči ktorej bolo konanie následne právoplatne zastavené), domáhal zaplatenia sumy 10.000,-Eur s prísl. tvrdiac, že tí ho mali podvodným spôsobom okradnúť. Nebolo sporné, že na účet žalovaného bola dňa 03.03.2015 z účtu O. I. zaslaná sumu 20.000,-Eur, pričom žalovaný na uvedený účet zaslal dňa 09.12.2016 sumu 10.000,-Eur. V konaní sa žalobca domáhal vrátenia zvyšnej sumy, t.j. 10.000,-Eur. Procesná obrana žalovaného spočívala v tom, že žalobcovi poskytol právne služby, za ktoré mu prináleží odmena. Zároveň namietal aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu, keďže finančné prostriedky zaslala sestra žalobcu, preto sa v prvom rade zaoberal aktívnou vecnou legitimáciou žalobcu. V zmysle § 187 ods. 1 CSP za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov. Žalobca k aktívnej vecnej legitimácii navrhol výsluch svojej sestry, O. I.. Táto podala dňa 08.10.2019 vyjadrenie, v ktorom podľa názoru súdu, jednoznačne popísala, komu tieto finančné prostriedky patrili, a to, že Q. Q. previedla na jej účet dňa 10.06.2013 sumu 16.000,-Eur, dňa 22.01.2014 sumu 10.000,-Eur a dňa 23.01.2014 sumu 7.418,-Eur. Všetko sa malo jednať o platby za byt žalobcu. K tomu pripojila aj výpis

z účtu, z ktoré vyplývajú vyššie uvedené platby, pričom podľa popisu sa má jednať o platby za byt. Žalobca následne upustil od výsluchu O. I., pričom žalovaný nenavrhol jej výsluch. Súd preto vychádzal z uvedeného listu, keďže tento je prípustný dôkazný prostriedok v zmysle § 187 CSP. Súd mal za to, že vyjadrenie O. I. a výpisy z účtov jednoznačne preukazujú, že peňažné prostriedky, ktoré boli zaslane na účet žalovaného, patrili žalovanému. Je irelevantné, že boli zaslané z účtu sestry žalobcu, a preto je daná aktívna vecná legitímácia žalobcu požadovať vrátenie týchto finančných prostriedkov. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany za to, že počas konania neboli preukázané jeho tvrdenia, a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť, významná podľa hmotného práva na rozhodnutie o veci nebola preukázaná, a teda výsledky zhodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver, ani o pravdivosti tvrdenej skutočnosti, ale ani o tom, že je tvrdená skutočnosť nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadne určitých skutočností leží na tej strane, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky, ide o tú stranu, ktorá existenciu týchto skutočností tvrdí. Záver o tom, že strana neuniesla dôkazné bremeno je možné urobiť len vtedy, keď súd riadne a úplne vykonal všetky dôkazy, ktoré strana označila na preukázanie svojho tvrdenia. Stranou označený dôkaz súd neuskutoční iba v prípade, že jeho prostredníctvom nie je možné preukázať pre vec rozhodnú skutočnosť, napríklad preto, že označený dôkaz je zjavne nespôsobilý preukázať tvrdenú skutočnosť, alebo že sa týka skutočnosti, ktorá je podľa hmotného práva pre rozhodnutie vo veci bezvýznamná. Žalovaný sa v konaní bránil, že žalobcovi poskytol právne služby, za ktoré mu prináleží odmena. Žalobca uviedol, že žalovaný bol 1x krát na súde v M., raz bol v I. S. S. a raz na Krajskom súde v M., pričom sudkyňa ho neakceptovala ako obhajcu. Bol taktiež v I. na premene podmienky. Dôkazné bremeno teda bolo na žalovanom, aby preukázal, že žalobcovi poskytol právne služby v takom rozsahu, aby bol pokrytý podľa jeho tvrdenia celý preddavok vo výške 10.000,-Eur. Súd mal za to, že žalovaný v konaní dôkazne bremeno neuniesol. Žalovaný síce vo vyjadrení k žalobe uviedol jednotlivé trestné veci, v ktorých mal zastupovať žalobcu, avšak nepredložil jednak plnomocenstva na zastupovanie v týchto veciach a taktiež vyúčtovanie jednotlivých úkonov, ktoré mal pre žalobcu vykonať. V konaní teda nebolo preukázané, ktoré úkony žalovaný pre žalobcu vykonal a v akej hodnote. Súd poukázal na to, že advokát je povinný po ukončení právneho zastupovania sa s klientom bezodkladne finančne vysporiadať a zaslať vyúčtovanie odmeny klientovi. V konaní však nebolo preukázané, aby to žalovaný vykonal. Súd preto vychádzal z vyjadrenia O. I., podľa ktorého žalobca uznal odmenu vo výške 2.000,-Eur. Tieto tvrdenia neboli v konaní zo strany žalobcu popreté. V konaní teda bolo preukázané, že na účet žalobcu bola zaslaná suma 20.000,-Eur, pričom žalovaný na uvedený účet zaslal dňa 09.12.2016 sumu 10.000,-Eur. Z vyjadrenia O. I. vyplýva, že žalobca uznal odmenu žalovaného vo výške 2.000,-Eur, pričom vo zvyšnej časti žalovaný neuniesol dôkazné bremeno. Žalovaný sa teda na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil, a preto je povinný bezdôvodné obohatenie vydať. Súd preto zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 8.000,-Eur a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Súd zamietol návrh na výsluch svedkyne W. I. Q. z dôvodu toho, že výsluch bol navrhnutý až na pojednávaní 12.11.2021. Podľa § 153 CSP, strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu. Žalovaný mal možnosť navrhnúť jej výsluch už vo vyjadrení k žalobe, a to ako žalovanej 2/ a taktiež po doručení uznesenia odvolacieho súdu, ako svedkyne. Žalovaný však k tomu pristúpil až na pojednávaní dňa 12.11.2021. Žalovaný teda neuplatnil prostriedky procesnej obrany včas, keďže jej výsluch by vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania. Navyše takýto výsluch sa súdu nejavil ako hospodárny. Nie je zrejme, aké skutočnosti chcel žalovaný jej výsluchom preukázať. Sám tvrdil, že žalobcovi poskytol právne služby a teda bolo jeho povinnosťou sa s klientom bezodkladne finančne vysporiadať a zaslať vyúčtovanie odmeny. Tieto úkony mal ako advokát vykonať on a nie tretia osoba. Dlh, vzniknutý bezdôvodným obohatením je dlhom, ktorého zročnosť nie je určená právnym predpisom, alebo rozhodnutím súdu, alebo nevyplýva z dohody účastníkov, a preto je dlžník, v tomto prípade žalovaný, podľa § 563 Obč. zák. povinný splniť dlh prvého dňa potom, čo ju veriteľ o plnenie požiadala. Za prvú výzvu na vydanie bezdôvodného obohatenia súd považoval doručenie žaloby dňa 11.10.2018. Súd preto zaviazal žalovaného na zaplatenie zákonného úroku z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 8.000,-Eur od 12.10.2018 do zaplatenia. Žalobca síce uvádzal, že žalovaný mal vedomosť o vzniku bezdôvodného obohatenia už 09.12.2016, avšak podľa názoru súdu nebola preukázaná výzva žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia. O trovách konania súd rozhodol podľa zásady úspechu. Žalobca bol úspešný v časti zaplatenia 8.000,-Eur zo sumy 10.000,-Eur, teda v rozsahu

80% a žalovaný vo zvyšných 20%. Úspech žalobcu, ktorý prevyšuje úspech žalovaného je 60%. Nakoľko súd nezistil žiadny dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý by náhradu trov konania nepriznal, priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 60%.

3. Označený rozsudok včas podaným odvolaním napadli obe strany.

4. Žalobca ho napadol v II. zamietavom výroku, no iba v časti nepriznania úrokov z omeškania za obdobie od 10.12.2016 do 11.10.2018, poukazujú na odvolací dôvod v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP zastávajúc názor, že pre ustálenie okamihu omeškania žalovaného bolo rozhodujúce, že vráteniu časti peňazí žalovaným v prospech účtu sestry žalovaného v sume 10.000,-Eur predchádzala jeho výzva na vrátenie peňazí, a preto ak žalovaný dňa 09.12.2016 zadal príkaz na úhradu spomínanej sumy, musel byť pred týmto dátumom na jej vrátenie vyzvaný a preto patria žalobcovi úroky z omeškania od 10.12.2016. Navrhol zmenu rozsudku v ním napadnutej časti a priznať mu aj úroky z omeškania za obdobie od 10.12.2016 do 11.10.2018. Súčasne uplatnil trovy odvolacieho konania

5. Žalovaný ho napadol v celom rozsahu, citujúc odvolacie dôvody uvedené v ustanovení § 365 ods. 1 písm. a/-h/ CSP. Jeho odvolacie námietky však možno zhrnúť do nasledovných rovin: (i) rozhodovanie vylúčeným sudcom, lebo voči zákonnému sudcovi vzniesol námietku zaujatosti, o ktorej nebolo podľa jeho tvrdenia doposiaľ rozhodnuté; (ii) porušenie práva na spravodlivý proces v dôsledku nevypočítania ním navrhutej svedkyne W.. Q. a (iii) založenie záveru o vecnej aktívnej legitímácii žalobcu na základe písomného podania pôvodne zo strany žalobcu navrhutej svedkyne (O. I.), ktorá napokon vypočítaná nebola a ktorej písomne podanie nemôže nahradiť svedeckú výpoveď. Navrhol rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Žalobca vo svojej odvolacej replike k odvolaniu žalovaného uviedol, že vznesená námietka zaujatosti žalovaným bola súdom prvej inštancie predložená nadriadenému súdu, ktorý vec vrátil bez rozhodnutia, o čom sudca informoval na pojednávaní dňa 12.11.2021 s tým, že správny bol aj postup súdu prvej inštancie, ak nevypočul žalovaným navrhnutú svedkyňu, lebo žalovaný takýto dôkaz nenavrhol včas (vo vyjadrení k žalobe, resp. v následnom vyjadrení, ktoré ani neučinil), ale až na pojednávaní dňa 12.11.2021, kde mal tvrdiť, že navrhovaná svedkyňa mala vyúčtovať žalobcovi odmenu za právne služby, ktoré sa majú týkať konania, ohľadne ktorého žalobca žiada vrátiť peniaze. Písomné podanie sprvoti navrhutej svedkyne súd vykonal ako dôkaz listinou, ktorý postup žalovaný pred súdom prvej inštancie nenamietal.

7. Ďalšie podania strán dané neboli.

8. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolania boli podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, čo do vyhovujúceho výroku a súvisiaceho výroku o trovách konania žalovaným a čo do zamietavého výroku žalobcom (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie prípúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolania majú základné zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, c/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383, § 384 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu strán nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok je vo výrokoch vecne správny, čím boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 CSP). Iná situácia je pri odvolaní žalovaného proti zamietavému výroku, kde boli splnené podmienky pre odmietnutie odvolania (§ 386 ods. 1 písm. b/ CSP).

9. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

10. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, rozhodovaním vylúčeným sudcom, nesprávnymi skutkovými zisteniami a nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (ku tomu pozri napr. Ústavný súd SR, sp. zn. II.ÚS 78/05).

11. Ak súd prvej inštancie svojim výrokom II. žalobu v prevyšujúcej časti zamietol, rozhodol v prospech žalovaného, ktorý v zmysle § 359 CSP potom nie je oprávnenou osobou na podanie odvolania proti tomuto výroku a preto odvolací súd jeho odvolanie postupom plynúcim mu z ust. § 386 písm. b/ CSP ako odvolanie podané neoprávnenou osobou proti tomuto výroku odmietol.

12. Odvolací súd v zmysle ustanovení § 379 a § 380 CSP viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania sa plne stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, keďže jeho argumentácia bola vecne správna, objektívna, presvedčivá. Mal za to, že všetky dôvody, ktoré odvolatelia uvádzali vo svojich odvolaniach, vyriešil už súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, pričom rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nie je možné posudzovať izolovane, pretože prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria jeden celok.

13. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie stranami tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie 387 ods. 2 CSP odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľom. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné.

14. Za neopodstatnenú považuje odvolací súd námietku žalovaného o nevykonaní navrhnutého dôkazu - výsluch svedkyne W. Q.. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že vo všeobecnej rovine do kategórie procesných väd s ústavnoprávnymi dôsledkami možno zahrnúť aj problematiku tzv. „opomenutých dôkazov“, ktorá v zásade zahŕňa aj takú procesnú situáciu, keď niektorá zo strán sporu navrhne vykonanie dôkazného prostriedku, ktorý je zamietnutý bez vecného zdôvodnenia obsiahnutého v odôvodnení konečného rozhodnutia a zodpovedajúceho povahy a závažnosti veci, prípadne je celkom opomenutý. V súvislosti s touto odvolacou námietkou žalovaného odvolací súd potom považuje za rozhodujúce, že vykonanie tohto dôkazného prostriedku bolo z pohľadu meritórneho skutkového a právneho kontextu veci bezvýznamné. Odvolateľ ani netvrdil, o to menej preukázal, ako opomenutie vykonania tohto dôkazného prostriedku mohlo ovplyvniť jeho prípadný procesný úspech, a to z pohľadu kľúčovej argumentácie súdu prvej inštancie. Odvolateľovi sa tak v tomto prípade nepodarilo preukázať, že by súd prvej inštancie v danom prípade postupoval v extrémnom rozpore s právnou úpravou obsiahnutou v CSP.

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo viacerých rozhodnutiach konštatoval (napr. v uznesení z 30.09.2013, sp. zn. 7Cdo 156/2012, v uznesení z 11.09.2013, sp. zn. 5Cdo 56/2012, v uznesení z 21.08.2013, sp. zn. 5Cdo 186/2013 a mnohé iné), že neexistencia žiadneho rozhodnutia alebo existencia právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci, nebránia dovolaciemu súdu pri skúmaní podmienok prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 237 písm. g/ OSP posúdiť túto otázku samostatne a prípadne i inak, než ju posúdil nadriadený súd (R 59/1997). Táto zásada platí i pre odvolacie konanie, preto sa musel odvolací súd zaoberať tým, či je takto žalovaný vymedzený odvolací dôvod naplnený (§ 365 ods. 1 písm. c/ CSP). V tomto však za pravdu žalovanému dať nemožno, lebo o ním vznesenej námietke zaujatosti, bolo nadriadeným súdom rozhodnuté uznesením sp. zn. 10NcC/2/2021 z 03.06.2021 tak, že vec bola vrátená na súd prvej inštancie ako bezdôvodne predložená, lebo žalovaným vznesená námietka premičania nespĺňala zákonom predpísanú náležitosť - nevyplývalo z nej, kedy sa žalovaný o prípadnom dôvode vylúčenia zákonného sudcu dozvedel. Potom skutočnostiam uvádzaným žalovaným

v odvolaní v žiadnej možnej interpretácii nemožno pripísať relevanciu spochybňujúcu nestrannosť tento spor prejednávajúceho sudcu.

16. Podľa § 187 ods. 1 CSP za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov. Dôkaz je výsledkom dokazovania a slúži na preukázanie skutočností, ohľadom ktorých nesie účastník dôkazné bremeno. V súdnej veci bola najsamprv zo strany žalobcu za účelom preukázania jeho vecnej aktívnej legitímácie ako svedkyňa navrhnutá jeho sestra - O. I., ktorá vo veci podala svoje písomné vyjadrenie, po ktorom žalobca od jej výsluhu upustil. Žalovaný jej výsluch nenavrhol. Uvedené písomné vyjadrenie následne súd prvej inštancie vykonal ako dôkaz listinou podľa § 204 CSP, čo vyplýva bezpochyby zo zápisnice z pojednávania zo dňa 12.11.2021, na ktorom bol právny zástupca žalovaného prítomný, a ktorý jednak nevzniesol žiadne námietky voči obsahu tejto listiny a jednak ani nenamietal spôsob vykonania tohto dôkazu. Možno potom uzavrieť, že postup súdu prvej inštancie, ktorý na takto vykonanom dôkaze, ktorý bol navyše podporený ďalšími dôkazmi (výpisy z účtu svedkyne), postavil svoj záver o vecnej aktívnej legitímácii žalobcu, bol v súlade s právnou úpravou obsiahnutou v CSP. Preto ani táto odvolacia námietka žalovaného obstať nemôže.

17. Vzhľadom k tomu, že pri nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je v občianskom zákonníku určená doba splnenia, je treba vychádzať z toho, že ten, kto je povinný bezdôvodné obohatenie vydať (dlžník) je povinný plniť prvý deň po tom, čo bol veriteľom o splnenie požiadaný. Ak nedošlo k požiadaniu dlžníka skôr, je treba za kvalifikovanú výzvu považovať žalobný návrh. Dňom splatnosti pohľadávky je potom deň po doručení tohto žalobného návrhu žalovanému. Potom úvahu súdu prvej inštancie, vychádzajúcu z vyššie popísaných intencií, bez bezpečného preukázania existencie reálnej skoršej výzvy žalobcu žalovaného na plnenie, nemožno hodnotiť ako zjavne nesprávnu.

18. Odvolací súd preto podľa § 387 ods. 1, ods. 2 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie v I. vyhovujúcom výroku, v II. zamietavom výroku v časti nepriznania úrokov z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 8.000,-Eur za obdobie od 10.12.2016 do 11.10.2018 ako vecne správne potvrdil, keď tento správne rozhodol i o nároku na náhradu trov konania súvisiacim výrokom III. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na správne a úplné odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie v časti trov konania.

19. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, lebo ani jedna zo strán so svojím odvolaním pred odvolacím súdom nepochodila.

20. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).